

‘Soms breekt Uw licht in mensen door’

Op Facebook zag ik deze dagen nogal wat lijstjes met goede voornemens voor 2022. Zelf heb ik meer de neiging om achterom te kijken met de vraag: wat heb ik in 2021 uitgespookt waar ik met spijt aan terugdenk. Het eerste wat me te binnen schiet, speelde zich af in het ziekenhuis waar ik enkele onderzoeken moest ondergaan. Na afloop kreeg ik een formulier met o.m. de vraag of ik al dan niet tevreden was over de houding van de arts en verpleegkundigen. En dat was ik niet. Althans niet over de dokter. Die had me alleen gezegd dat er een klein probleem was, en dat ik dat met mijn huisarts moest bespreken. Voor ik mijn mond kon opendoen, was hij de deur al uit. Ik voelde me tekortgedaan en dat schreef ik ook op. Maar amper buiten, had ik daar al spijt van. Het was erg druk geweest op de afdeling, begrijpelijk dus dat die dokter, na een lange dag, geen zin meer in een babbel, zeker niet over een toch maar klein probleem. Ik had dus beter eerst goed nagedacht over wat ik op dat formulier zou schrijven.

Zo gaat dat als je te snel over iemand oordeelt. In het ‘Tijdschrift voor geestelijk leven’ las ik daarover een mooie getuigenis van de Nederlandse journaliste Kitty Mul. Haar verhaal speelde zich af op een avondfeest: met luide muziek en een uitbundig danspubliek. Laat op de avond zocht Kitty even een rustig plekje op, waar ze tot haar verbazing een klein meisje op een sofa zag liggen, met wijd open ogen. Ze herkende het kind, had pas nog de ouders op de dansvloer gezien. Verontwaardigd vroeg ze zich af waarom die ouders niet al lang naar huis waren om hun dochtertje in bed te leggen. Terwijl ze zich stond op te winden, zag ze een vrouw – niet de moeder – naar het kindje gaan. Ze zei iets wat het kleine ding deed lachen. Ze dekte het meisje toe met de lange sjaal die bij haar avondjurk hoorde, zette zich neer en begon iets te vertellen. Ze wachtte tot het meisje in slaap was gevallen. Pas dan ging ze weg.

Kitty voelde zich geraakt. Ze besepte dat ze zich bij het zien van het kind op de sofa, meteen een negatief oordeel had gevormd over de ouders. Terwijl de onbekende vrouw zich rustig over het kind had ontfermd. En dat bleek genoeg te zijn: ‘Voor het kind. En ook voor mij’, schreef Kitty. ‘Ik stond daar met mijn afkeuring, terwijl zij liefdevol aanwezig was, rustig, heel gewoon. En dat deed mij met andere, met zachtere ogen toekijken.’

Met zachtere ogen kijken naar mensen en naar wat ze doen of laten. Het klopt dat velen onder ons snel klaar staan met een oordeel. En dat we het misschien ook voortvertellen aan gretige luisteraars: ‘Heb je gezien, gehoord wat die of die gezegd heeft of gedaan?’ Waarna afkeurende commentaar volgt vanuit het eigen grote gelijk. Terwijl we ons wellicht totaal vergissen. De werkelijkheid kan heel anders zijn dan we dachten. Zo was het ook mij in het ziekenhuis vergaan. Terwijl die vrouw bij het kleine meisje gewoon deed wat goed was.

Kitty Mul sloot haar artikel af met woorden van dichter Huub Oosterhuis: ‘Soms breekt Uw licht in mensen door, onstuitbaar.’

T.S.